

РЕШЕНИЕ

№ 7389

гр. София, 27.11.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 7 състав,
в публично заседание на 28.10.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **3526** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, вр. чл. 250 от Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР).

Образувано е по жалба от Д. П. П. от [населено място] срещу Заповед № ЧР-31/12.03.2013 г. на главния директор на главна дирекция "Охрана" в Министерството на правосъдието, с която е прекратено служебното му правоотношение като полицай III степен – сътрудник по охраната II степен на областно звено "Охрана – М." към главна дирекция "Охрана".

В жалбата се поддържа, че заповедта е постановена при неспазване на установената форма и в противоречие с материалноправни норми - отменителни основания по чл. 146, т. 2 и 4 от АПК. Иска се отмяната на заповедта.

В с.з. жалбоподателят чрез процесуалният си представител адв.Р. поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена. Претендира разноси.

Ответникът – главният директор на главна дирекция "Охрана" към Министерството на правосъдието чрез юрк. Ж. изразява становище за неоснователност на жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото и направи проверка, на основание чл. 168, ал. 1 от АПК, на законосъобразността на оспорената административна заповед и на посочените в жалбата основания по чл. 146, т. 2 и 4 от АПК, приема за установени следните обстоятелства по делото:

Със Заповед № ЧР-31/12.03.2013 г. на главния директор на главна дирекция "Охрана" в Министерството на правосъдието е прекратено служебното правоотношение на Д.

П. П. – сътрудник по охраната II степен на областно звено "Охрана – М." към главна дирекция "Охрана". Служебното правоотношение е прекратено на основание чл. 245, ал. 1, т. 7, б. "д" от ЗМВР – установяване наличието на обстоятелства по чл. 179, ал. 1, т. 2, когато не е задължително налагането на дисциплинарно наказание уволнение.

Съгласно чл. 179, ал. 1, т. 2 от ЗМВР държавен служител в МВР може да бъде дееспособно физическо лице, което не е осъждано за умишлено престъпление от общ характер, независимо от реабилитацията, или не е освободено от наказателна отговорност за извършено умишлено престъпление от общ характер с налагане на административно наказание по чл. 78а от Наказателния кодекс.

Видно от мотивите на обжалваната заповед, а и от представените по делото доказателства на 25.02.2013 г. в главна дирекция "Охрана" е била получено писмо с вх.№ 2340 от Главна дирекция „Национална полиция” -МВР, с което се уведомява ответника, че жалбоподателят при назначаването си е представил неистински или подправен официален документ, а именно свидетелство за съдимост. С оглед това е изискана справка за съдимост за лицето от Бюро съдимост при РС –гр.М., от която е установено, че с Решение от 08.10.2002г. по НАХД № 531/02г. по описа на РС –гр.В. Т. на Д. П. е наложено наказание за деяние по чл.343Б, ал.1 от НК, за което е освободен от наказателна отговорност и на основание чл.78а от НК му е наложено административно наказание „глоба” в размер на 500 лв., както и на основание чл.78а, ал.4, вр. чл.343Г от НК му е наложено наказание „лишаване от правото да управлява МПС за срок от седем месеца

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Видно от отбелязването върху заповедта, същата е връчена на жалбоподателя на 22.03.2013 г., жалбата е подадена на 01.04.2013 г., в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, подадена е от надлежна страна по чл. 147, ал. 1 от АПК, срещу подлежащ на оспорване административен акт и е допустима.

По същество, същата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146, следователно съдът дължи преценка дали заповедта е издадена от компетентен орган, при спазване на установената форма, при спазване на административно производствените правила и материалноправните разпоредби и дали е издадена при съответствие с целта на закона.

Тази преценка съдът следва да направи като съобрази приложимостта на разпоредбите на част трета, глави петнадесета - двадесета от Закона за Министерството на вътрешните работи, приложими съобразно препращащата норма на чл. 393, ал. 2 от Закона за съдебната власт.

На първо място съдът дължи преценка на обстоятелството дали оспорваната заповед е издадена от компетентен орган. Видно от представените по делото доказателства към датата на издаване на оспорваната заповед, а именно 12.03.2013 г. жалбоподателят е заемал длъжността сътрудник по охрана II степен в областно звено "Охрана – М.”.

Заповедта за прекратяване на служебното правоотношение е издадена от главния директор на главна дирекция "Охрана", който съобразно чл. 393, ал. 2 от Закона за съдебната власт, вр. чл. 186, ал. 1 от ЗМВР е компетентният орган за издаването ѝ.

Заповедта е издадена в съответствие с приложимия материален закон. Чл. 245 от

ЗМВР съдържа изброяване на основанията, при наличието, на които следва да се прекрати служебното правоотношение на държавен служител от МВР, като някои от тях са обективни по своя характер, а именно не са свързани с качествата на лицето, заемащо определената длъжност. Сред тези обективни основания е и това по чл. 245, ал. 1, т. 7, б. "д" от ЗМВР – установяване наличието на обстоятелства по чл. 179, ал. 1, т. 2, когато не е задължително налагането на дисциплинарно наказание уволнение (съгласно чл. 179, ал. 1, т. 2 от ЗМВР държавен служител в МВР може да бъде дееспособно физическо лице, което не е осъждано за умишлено престъпление от общ характер, независимо от реабилитацията, или не е освободено от наказателна отговорност за извършено умишлено престъпление от общ характер с налагане на административно наказание по чл. 78а от Наказателния кодекс). Видно от представените по делото доказателства на 25.02.2013 г. в главна дирекция "Охрана" е била получена докладна записка, в която е отразено, че жалбоподателят в производството пред настоящата инстанция е освободен от наказателна отговорност и на основание чл.78а от НК му било наложено административно наказание „глоба” в размер на 500 лв. а престъпление по чл.343б ал.1 НК. Представена е и справка за съдимост от Районен съд-гр.М., от която се установява, че с Решение от 08.10.2002г. по НАХД № 531/02г. по описа на РС –гр.В. Т. на Д. П. е наложено наказание за деяние по чл.343Б, ал.1 от НК.

Следователно, наличието на факта на освобождаване от наказателна отговорност за извършено умишлено престъпление от общ характер с налагане на административно наказание по чл. 78а от Наказателния кодекс на лицето предполага приемането на определено поведение от административния орган, разполагащ с правомощието да прекрати служебното правоотношение, при което същият няма преценката на това поведение, а именно прекратяването на служебното правоотношение на лицето, по отношение на което се е осъществил съответния факт. Без значение е обстоятелството дали на органа по назначаването е било известно обстоятелството на осъждане на лицето и поради незнанието на органа по назначаването лицето е било назначено на държавна служба.

Без значение е също обстоятелството дали основанието за прекратяване на служебното правоотношение на жалбоподателя е съществувало именно като такова основание при назначаването на лицето на държавна служба. Посоченото основание за прекратяване на служебното правоотношение е налице към момента на прекратяването на служебното правоотношение и същото е относимо по отношение на всички лица, заемащи съответната длъжност, по отношение на които се установява наличието на подобно обстоятелство. Не на последно място ирелевантно към спора е също така обстоятелството дали посоченото изискване на заемане на държавна служба, а именно лицето да не е осъждано за умишлено престъпление от общ характер, независимо от реабилитацията, или не е освободено от наказателна отговорност за извършено умишлено престъпление от общ характер с налагане на административно наказание по чл. 78а от Наказателния кодекс е съществувало към момента на назначаването на лицето на държавна служба.

Видно и от представеното по делото писмо рег.№ У- 19445 от 21.02.2013г. и приета като доказателство по спора с административната преписка, при кандидатстването си за назначаване на заеманата до момента на прекратяване на служебното правоотношение длъжност жалбоподателят е представил неистински или подправен официален документ- свидетелство за съдимост, видно от което , като към този

момент, същият не е бил осъждан. Това обстоятелство, обаче по никакъв начин не отрича направения вече извод, че като основание за прекратяване на служебното правоотношение чл. 245, ал. 1, т. 7, б. "д" ЗМВР предвижда установяване наличието на обстоятелства по чл. 179, ал. 1, т. 2, когато не е задължително налагането на дисциплинарно наказание уволнение.

Действително, съгласно чл. 245, ал. 1, т. 7, б. "д" от ЗМВР – служебното правоотношение на държавния служител в МВР се прекратява при установяване наличието на обстоятелства по чл. 179, ал. 1, т. 2, когато не е задължително налагането на дисциплинарно наказание уволнение (съгласно чл. 179, ал. 1, т. 2 от ЗМВР държавен служител в МВР може да бъде дееспособно физическо лице, което не е осъждано за умишлено престъпление от общ характер, независимо от реабилитацията, или не е освободено от наказателна отговорност за извършено умишлено престъпление от общ характер с налагане на административно наказание по чл. 78а от Наказателния кодекс.

Предвид именно обективния си характер посоченото основание за прекратяване на служебното положение на държавния служител не предполага и изискването от страна на органа, компетентен да прекрати служебното правоотношение да извършва каквато и да било преценка на качествата на лицето и тази преценка да има каквото и да било значение за прекратяването на служебното правоотношение. Именно това е и обстоятелството поради и което и съдът не може и не следва по какъвто и да било начин да преценява качествата на лицето при изпълнение на служебните му задължения.

Заповедта отговаря на изискванията на чл. 269 от ППЗМВР – посочено е наименованието на органа, който я издава, правните и фактическите основания за издаването ѝ и разпоредителна част, в която се определят правата или задълженията, начинът и срокът за изпълнение. Заповедта е връчена при спазване на изискванията на чл. 232, изр. 1 от ЗМВР – връчена е срещу подпис на държавния служител с отбелязване на датата на връчването.

Следователно, при издаването на заповедта не са били допуснати нарушения на административно производствените правила, актът съдържа мотиви - в обстоятелствената му част има позоваване на правнорелевантните факти, а удостоверяващите ги доказателства са приложени към административната преписка, издаден е от компетентен орган. Изложените фактически предпоставки за извършената преценка и цитираното правно основание, позволяват да се извърши контрол за законосъобразност на волеизявлението на административния орган.

При тези данни съдът намира, че обжалваната заповед съставлява индивидуален административен акт, издаден от компетентния орган в предписаната от закона форма и при наличие на законоустановените в чл. чл. 245, ал. 1, т. 7, б. "д" от ЗМВР материалноправни предпоставки за това.

По изложените съображения оспореният административен акт е законосъобразен, поради което жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

От страна на ответника по спора е направено искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, което с оглед на изхода на спора е основателно и на ответника по спора следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 лв.

Като взе предвид направените фактически и правни изводи, съдът и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването на Д. П. П. от [населено място] срещу Заповед № ЧР-31/12.03.2013 г. на главния директор на главна дирекция "Охрана" в Министерството на правосъдието, с която е прекратено служебното му правоотношение като полицай III степен – сътрудник по охраната II степен на областно звено "Охрана – М." към главна дирекция "Охрана", като неоснователно. ОСЪЖДА Д. П. П. от [населено място], [улица], ет.3, ап.8 да заплати в полза на главна дирекция "Охрана" към Министерството на правосъдието юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 лв.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд, с връчване на преписи за страните по чл. 138 от АПК.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ :